

Wat is normaal?

Eigenlijk was Giel maar een heel gewone jongen. Zo eentje die je voorbij zou lopen zonder dat je het opmerkte. Zijn bruine haar was net iets te lang, zijn gezicht stond altijd vriendelijk en zijn kleren waren een klein beetje te groot. 'Daar groei je vanzelf in,' zei zijn moeder altijd. Zijn moeder, die ook niet echt bijzonder was. Zij was getrouwd met een heel gewone man en zo hadden ze een heel normaal gezin.

Nou ja... bijna normaal.

Twee dingen waren bij Giel thuis iets anders dan je misschien gewend bent. Het eerste was zijn broer Ben. Niet dat Ben zo'n bijzondere jongen was. Hij paste perfect in het gezin en Giel was altijd gek geweest op zijn grote broer.

Het probleem met Ben was dat hij dood was. Bij het oversteken had hij wel naar links gekeken en niet naar rechts, of precies andersom, dat wist Giel niet meer. Hij wist wel dat hij Ben vreselijk miste. Ze hadden nog wel afgesproken dat ze ooit een prachtig avontuur zouden beleven. Waar en wanneer wisten ze nog niet, maar eens zou het ervan komen.

En nu kon dat niet meer...

Ook Giels vader had een afspraak met Ben. Als Ben oud genoeg was, mocht hij op zeilles en daarna zouden ze samen gaan

varen. Ben was gek van boten, water en alles wat daarmee te maken had. Giels vader alleen niet. Die had niet eens een zwemdiploma. Ieder jaar op zijn verjaardag vroeg Ben of hij al oud genoeg was om op zeilles te gaan en ieder jaar zei zijn vader dat hij nog minimaal een jaar moest wachten.

En toen keek Ben dus niet naar rechts (of links).

Maar er was nog iets...

Iets wat niet alledaags is of je zomaar ergens tegenkomt, behalve bij Giel thuis. Namelijk de plek waar Ben begraven was.

Zijn graf was achter in de tuin.

Dat klinkt misschien vreemd, raar of zelfs een beetje griezelig, maar dat was het helemaal niet. Vond Giel dan. Ze hadden bijvoorbeeld geen grafzerk gemaakt zoals je altijd op kerkhoven ziet. Zo'n grijze, saaie en heel verdrietige. Nee, dit was er eentje speciaal voor Ben. Het was een zeilboot, helemaal van hout. Samen met zijn vader had Giel hem mogen beschilderen. Blauw en wit, Bens lievelingskleuren. Zijn moeder had echte zeilen gemaakt, en op de boeg stond:

*Voor Ben.
Zodat je altijd onze
gedachten kunt binnenvaren.*

Giel wist ook wel dat het niet helemaal normaal was om een graf in je tuin te hebben, maar toch... Hij was er juist blij mee. Ook al was Ben er niet meer, Giel had toch het gevoel dat zijn

broer een beetje in de buurt was. Bovendien leek het hem voor Ben ook fijner om dicht bij zijn familie begraven te zijn.

Maar het gebeurde ook dat hij er dagen niet kwam. Juist dan was het prettig dat wanneer hij Ben miste, hij maar naar buiten hoefde te kijken om de blauw-witte zeilboot te zien staan. Helaas dacht niet iedereen daar hetzelfde over. Soms zat Giel bij de zeilboot te lezen, of vertelde hij Ben wat hij die dag had meegemaakt.

Griezelig en onfris

'Nu mag jij een keer opendoen,' riep Giels moeder toen de deurbel ging. 'Het zijn de buren weer.' Ze stond in de keuken en tuurde door de luxaflex naar buiten.

'Ik?' vroeg Giel verbaasd.

'Nee, ik,' zei zijn vader. 'Maar je mag wel even mee als je dat wilt. Ik kan wel wat versterking gebruiken.' Hij gaf hem een knipoog en stond op.

Giel wist niet zeker of hij mee wilde. De buren waren meestal boos als ze aan de deur stonden. Toch stond Giel op en liep achter zijn vader aan. In de gang ging de bel nog twee keer.

Giels vader pakte de deurknop, trok de deur open en maakte een zwierige buiging. 'Wat kan ik voor u doen op deze zonnige dag?'

Het waren de buren van de rechterkant. Meneer en mevrouw Azijn, zoals zijn vader ze altijd noemde. Hij was klein, dik en kaal. Zij lang, dun en erg vervelend.

'Dat weet u best,' zei mevrouw Azijn op venijnige toon.

‘Als ik het zou weten, zou ik er niet naar vragen.’ Giels vader wapperde met zijn hand en maakte opnieuw een overdreven buiging.

‘Het graf...’ Meneer Azijs stem klonk langzaam en stoffig. ‘We willen dat je het weghaalt.’

‘Ik snap het...’ Giels vader knikte langzaam. ‘En ik zou dat heel graag voor u doen. Er is alleen één probleem. Ik wil het niet.’

‘U moet het weghalen,’ snauwde de buurvrouw. ‘Het is niet fris!’

‘Heel erg onfris...’ vulde de buurman aan. ‘Zeer viesss.’

‘Wat een onzin,’ zei Giels vader kalm. ‘Wat is er nou vies aan? De kist ligt meters onder de grond en bovendien onderhouden we het graf iedere dag.’ Hij krabbelde in zijn nek. ‘Maar u wilt dus beweren dat alles wat vies is hier weg moet?’

De buurvrouw sloeg haar armen over elkaar en knikte driftig.

Giels vader wreef in zijn handen en stapte naar buiten.

‘Komt dat even goed uit.’ Hij liep een rondje om de buurvrouw, bestudeerde haar aandachtig en ging toen voor haar staan. ‘Ik heb u altijd al een ontzettend vieze vrouw gevonden. Dus dan moet u ook weg.’

Giel keek met open mond naar zijn vader. Wat had hij nou gezegd? Zo kende Giel zijn vader helemaal niet.

‘Hoe durft u!’ De ogen van de buurvrouw schoten vuur.

Zijn vader draaide zich om en keek naar Giel. ‘Of niet? Best een vieze vrouw toch?’

Giel voelde alle ogen op zich gericht. Hij wist niet of hij zijn vader gelijk moest geven. En al helemaal niet of hij dat zou durven.

‘Hier is het laatste woord nog niet over gesproken.’ De buurvrouw draaide zich om en liep de voortuin uit.

Haar man schudde zijn hoofd en wilde achter haar aan lopen, maar Giels vader deed een stap naar voren en pakte hem bij zijn arm.

‘Sorry,’ zei Giels vader. ‘Ik liet me even gaan. Dat had ik niet mogen zeggen.’

De man bleef staan, net als zijn vrouw. Zij draaide zich om en staarde Giels vader wantrouwend aan.

‘Hebt u het graf wel eens gezien?’ vroeg Giels vader. ‘Loopt u maar even mee, dan zult u zien dat er niets vies of onfris aan is. Eigenlijk is het niet meer dan een houten zeilboot.’

‘Ik hoef het niet te zien,’ zei de buurvrouw vinnig. ‘Graven horen op een kerkhof.’

‘Waarom?’ Giels vader keek haar aan. ‘Dan zou Ben op het kerkhof aan de andere kant van de stad liggen. Weet u niet hoeveel tijd en geld het kost om dagelijks heen en weer te reizen?’ Hij liep naar de zijkant van het huis.

Giel rende snel achter zijn vader aan. Hij bleef liever bij hem in de buurt dan bij de burens.

‘Ik wil het graf niet zien,’ klonk de snerpstem van de buurvrouw. ‘Graven zijn griezelig.’

‘En duister...’ vulde de buurman traag aan.

Giel snapte niet hoe een blauw-witte zeilboot griezelig en duister kon zijn. Misschien hadden de burens slechte ervaringen met zeilboten, of met blauw-witte dingen. Dat kon natuurlijk.

Zijn vader bleef staan en draaide zich om. ‘Bent u eigenlijk wel eens op een kerkhof geweest? Al die grijze, grauwe graven

bij elkaar. Dat is pas griezelig.' Hij boog iets voorover, stak zijn armen vooruit en begon spookgeluiden te maken. Langzaam liep hij op de burens af. 'Spoken, monsters, alles kan daar tevoorschijn komen. Vooral na middernacht.' Ineens ging hij weer rechtop staan en begon te lachen. 'Onzin, natuurlijk.' Hij sloeg de buurman op zijn schouder en een stofwolk steeg op uit het grijze pak. 'Hij heeft hier gewoon een veel fijner plekje, vlak bij zijn familie. Kijkt u zelf maar.'

'Ik wil het niet zien!' De buurvrouw draaide zich om en beende weg.

Haar dikke echtgenoot stak zijn vinger uit, wees trillend naar Giels vader en liep toen achter zijn vrouw aan.

'Altijd gezellig met de familie Azijn,' zei Giels vader.

Giel glimlachte. Misschien had hij toch niet zo'n heel normale vader.

